

Ծայրագույն Պատրիարք և Ամենայն Հայոց Կաթողիկոս Գևորգ Զ խորը վշտով հայանում է Գերագույն Հոգևոր Խորհրդի անդամ, Աղբբեջանի ու Թուրքեստանի թեմի Առաջնորդ և Հոգևոր ճեմարանի դասախոս

ՆԵՐՍԵՍ ԵՊԻՍԿՈՊՈՍ ԱՐԲՆԱՄՅԱՆԻ

մահը. որը տեղի ունեցավ փետրվարի 5-ին, երկարատև հիվանդությունից հետո:

ՀՍՍՌ ՄԻՆԻՍՏՐՆԵՐԻ ՍՈՎԵՏԻՆ ԿԻՑ ՀԱՅ ԵԿԵՂԵՑՈՒ ԳՈՐԾԵՐԻ ԽՈՐՀՐԴԻ ՑԱՎԱԿՑԱԿԱՆ ՀԵՌԱԳԻՐԸ

ԷԶՄԻԱԾԻՆ

ԾԱՅՐԱԳՈՒՅՆ ՊԱՏՐԻԱՐԲ ԵՎ

ԱՄԵՆԱՅՆ ՀԱՅՈՑ ԿԱԹՈՂԻԿՈՍ

Գ Ե Վ Ո Ր Գ Զ-ԻՆ

Հայկական ՍՍՌ Մինիստրների Սովետին կից Հայ Եկեղեցու զործերի Խորհուրդը ցավակցությամբ է հայտնում Գերագույն Հոգևոր Խորհրդի անդամ ՆԵՐՍԵՍ ԵՊԻՍԿՈՊՈՍ ԱՐԲՆԱՄՅԱՆԻ վաղաժամ մահվան առթիվ:

ՀՍՍՌ ՄԻՆԻՍՏՐՆԵՐԻ ՍՈՎԵՏԻՆ ԿԻՑ

ՀԱՅ ԵԿԵՂԵՑՈՒ ԳՈՐԾԵՐԻ ԽՈՐՀՐԴԻ

7 փետրվար 1948 թ.

Երևան

Գերագույն Հոգևոր Խորհուրդը խորը վշտով հայտնում է Խորհրդի անդամ, Աղբրեջանի ու Թուրքեստանի թեմի Առաջնորդ և Հոգևոր ճեմարանի դասախոս

ՆԵՐՍԵՍ ԵՊԻՍԿՈՊՈՍ ԱՐԲԱՆԱՄՅԱՆԻ

մահը, որը տեղի ունեցավ փետրվարի 5-ին, երկարատև հիվանդությունից հետո:

Ս. Էջմիածնի Հոգևոր ճեմարանի վարչությունը, դասախոսական կադմը և սաները խորը վշտով հայտնում են Գերագույն Հոգևոր Խորհրդի անդամ, Աղբրեջանի ու Թուրքեստանի թեմի Առաջնորդ և ճեմարանի դասախոս

ՆԵՐՍԵՍ ԵՊԻՍԿՈՊՈՍ ԱՐԲԱՆԱՄՅԱՆԻ

մահը, որը տեղի ունեցավ փետրվարի 5-ին, երկարատև հիվանդությունից հետո:

Ս. Էջմիածնի Մայր Աթոռի Միաբանությունը և աշխատակիցները խորը վշտով հայտնում են Գերագույն Հոգևոր Խորհրդի և Միաբանության անդամ

ՆԵՐՍԵՍ ԵՊԻՍԿՈՊՈՍ ԱՐԲԱՆԱՄՅԱՆԻ

մահը, որը տեղի ունեցավ փետրվարի 5-ին, երկարատև հիվանդությունից հետո:

„Էջմիածին“ ամսագրի խմբագրությունը խորը վշտով հայտնում է Գերագույն Հոգևոր Խորհրդի անդամ, Աղբրեջանի ու Թուրքեստանի թեմի Առաջնորդ և Հոգևոր ճեմարանի դասախոս

ՆԵՐՍԵՍ ԵՊԻՍԿՈՊՈՍ ԱՐԲԱՆԱՄՅԱՆԻ

մահը, որը տեղի ունեցավ փետրվարի 5-ին, երկարատև հիվանդությունից հետո:

ՆԵՐՍԵՍ ԵՊԻՍԿՈՊՈՍ ԱՐԲԱՆՄԱՆ

Սույն թվի փետրվարի 5-ին, հանձինս Ներսես Եպիսկոպոս Արբանյանի, Մայր Աթոռի միաբանությունը կորցրեց իր լավագույն անդամներից մեկին:

Ներսես Եպիսկոպոսը ծնվել է 1879 թվի օգոստոսի 22-ին Ղրիմի Ղարասու-բազար քաղաքում, Ռումինիայից այնտեղ վերաբնակություն հաստատած արհեստավորի ընտանիքում: Նախնական կրթությունն ստացել է իր ծննդավայրի ծխական դպրոցում. այնուհետև Թիֆլիս մեկնելով՝ ընդունվել է Ներսիսյան Թեմական Դպրոցը: Ներսիսյան Դպրոցի դասընթացն ավարտելուց հետո վերադարձել է իր ծննդավայր Դարասու-բազար քաղաքը, ուր տեղական ծխական դպրոցում, որպես ուսուցիչ, պաշտոնավարել է մինչև 1903 թվականը: 1903 թվին ուսուցչի պաշտոնով հրավիրվել է Աստրախան, ուր և 1905 թվին Աստրախանի թեմի Առաջնորդ Արիստակես Արքեպիսկոպոսի կողմից սկզբում սարկավագ և ապա քահանա է ձեռնադրվել:

Տասնյակ տարիներ նա քահանայագործել է Անդրկասպյան երկրի քաղաքներում--Չարժույում, Թերմեզում, Քերքիում, Կոկանդում, Պորտ-Ալեքսանդրովսկում և այլն, ամեն տեղ արժանանալով իր հոտի սիրույն ու համակրանքին:

Առաջին համաշխարհային պատերազմի տարիներին Ներսես քահանա Արբանյանը ռազմաճակատի հոգևոր հովիվի պաշտոնով դասվել է գործող բանակի շարքերում:

Ներսես քահանա Արբանյանը գործոն մասնակցություն է ցույց տվել հանրագումար ձեռնարկություններին. բաժնական է հիշել Անդրկասպյան երկրում նրա կատարած հան-

գանակությունը հօգուտ առաջին համաշխարհային պատերազմի տարիներին Անդրկովկասում ապաստան գտած թուրքահայ գաղթականության, որի համար էլ նա արժանացել է Գևորգ Ե Կաթողիկոսի գովասանական կոնդակին: Բարձր զնահատելով Ներսես քահանայի այս աշխատանքները, Գևորգ Ե Կաթո-

ղիկոսը այնուհետև նրան շնորհել է լանջախաչ և ավագ քահանայության կոչում:

1918 թվին Ներսես քահանա Արբանյանը հաստատվում է Կրասնոդար քաղաքում: Այնտեղ նա մեծ մասնակցություն է ցուցաբերում Կուբան ապաստանած հայ գաղթականներին նյութական օգնելու գործի կազմակերպմանը:

1919 թվին Բեկդուլյանց ավագ քահանայի աշխատակցությամբ կազմում ու հրատարակում է ռուսերեն լեզվով հայկական պատկերազարդ օրացույց (Армянский настольный календарь),

նրա մեջ բաղմազան տեղեկություններ ղեկեղելով Ս. Էջմիածնի, հայկական եկեղեցիների, հուշարձանների, հայաբնակ վայրերի, թուրքահայ ժողովրդի մասնավոր կոտորածների մասին, և այլն:

Կրասնոդարում Ներսես քահանա Արբանյանը հայերեն օրացույց է հրատարակում 1920, 1921, 1922 թվականներին:

Հայաստան տեղափոխվելով նա վարդապետ է ձեռնադրվում և Մայր Աթոռի Միաբանության անդամ ընդունվում, իսկ 1945 թվին Եպիսկոպոս է ձեռնադրվում:

1945 թվի Ազգային-Նկեղեցական ժողովի կողմից Ներսես Եպիսկոպոսը ընտրվում է Գերագույն Հոգևոր խորհրդի անդամ:

1945-1946 ուսումնական տարում Ներսես



Եպիսկոպոսը ուսուցչի պաշտոն է վարում նորաբաց Հոգևոր ճեմարանում, վաշելելով ճեմարանի սաների սերն ու համակրանքը: 1946 թվին Աղրբեջանի և Թուրքեստանի թեմի Առաջնորդի պաշտոնով մեկնում է Բաքու: Սակայն նա միշտ էլ կապված է մնում ճեմարանի հետ: Ամեն անգամ Մայր Աթոռ այցելելուց նա ներկա էր լինում դասերին, հետաքրքրվում էր սաների աշխատանքով, խրախուսում դասախոսներին, քաջալերում սաներին: Տարեվերջի քննություններին մասնակցում էր մեծ սիրով: Իր համեստ գրադարանի զգալի մասը (դեղարվեստական գրականություն) նվիրել է Հոգևոր ճեմարանի գրադարանին:

Հիվանդության պատճառով նա Բաքվում երկար մնալ չի կարողանում և մի տարուց հետո վերադառնում է Մայր Աթոռ, ուր զբաղվում էր Գերագույն Հոգևոր Խորհրդի գործերով:

Օծման և հուղարկավորության արարողու-

թյունը կատարվեց փետրվարի 8-ին: Օծման կարգը կատարեց Տ. Կարապետ վարդապետ Ասլամազյանը: Հուզիչ դամբանական խոսեց Տ. Սահակ ծայրագույն վարդապետ Տեր-Հովհաննիսյանը:

Տաճարում արարողությանը ներկա էր նորին Ս. Օծություն Պատրիարք-Կաթողիկոս Ամենայն Հայոց Տ. Տ. Գևորգ Զ-ը:

Հուղարկավորության թափորը Ս. Էջմիածնի վանքից շարժվեց դեպի Գալիանեի վանքը: Դազադին հետևում էին Մայր Աթոռի Միաբանության անդամները, Հոգևոր ճեմարանի սաները, հանգուցյալի բարեկամներն ու մերձավորները և խոռոն բազմություն:

Հանգուցյալի աճյունը ամփոփվեց Մայր Աթոռի Միաբանության դամբարանում. այստեղ դամբանական ճառ խոսեց Հոգևոր ճեմարանի տեսուչ Մ. Մինասյանը:

Հանգիստ իր աճյունին:

